

Nieuwsbrief 1 - 2017 - Vol twijfels en een soepele start

Leeswijzer en introductie

Vol twijfels stapten we dit jaar het vliegtuig in. Waar die twijfel vandaan kwam zult u zich afvragen. We vertellen het u.

Wij openen onze nieuwsbrieven-serie 2017 met een schets van onze twijfels. Vervolgens zullen we voor nieuwe lezers kort toelichten wie we zijn, wat we doen en waarom.

Deze opening is feitelijk slechts achtergrondinformatie en mag u ook overslaan. Het lezen hiervan zal u echter zeker helpen om alles wat wij hier doen in perspectief te plaatsen. Het is echter veel tekst en geen foto-materiaal. Dat volgt later!

Na deze opening, treft u de komende periode een verslag aan van onze activiteiten en belevenissen hier ter plekke. Recht uit Swartwater, Limpopo, Zuid-Afrika, zodat u mee kunt genieten, horen, luisteren en voelen van wat wij hier beleven. Wat het betekent om ontwikkelingswerk te doen in een land en cultuur ver weg van de onze. Welke resultaten we behalen en waar we wellicht ook falen.

Onze nieuwsbrieven zijn tegelijkertijd een transparante verantwoording van wat er gebeurt met geld dat aan onze Stichting gedoneerd is. Zodat u zelf kunt oordelen of dat wat wij doen goed is.

Tenslotte zijn onze nieuwsbrieven een blijk van waardering aan eenieder die ons steunt. Zonder jullie zou het niet mogelijk zijn te doen, wat we doen. We zijn afhankelijk voor al onze activiteiten van jullie donaties. Dat onze nieuwsbrieven gewaardeerd worden, blijkt uit het feit dat ze goed gelezen worden en we afgelopen jaren vele warme en hartelijke reacties hebben mogen ontvangen.

Namens het hele bestuur, zal ik vanuit deze overwegingen, mijzelf inspannen, dit jaar weer een goede, interessante en lezenswaardige serie nieuwsbrieven te schrijven! Ik wens u veel leesplezier toe,

Jordie

Vol twijfels

Macro-twijfels

In hoeverre u de wereldpers volgt voor zover die betrekking heeft op Zuid-Afrika dat weten we niet. We benoemen hier onder enkele relevante highlights, om onze twijfels in perspectief te kunnen plaatsen. Zo is het duidelijk dat de invloed van president Zuma op de ontwikkeling van Zuid-Afrika significant is. Zo is Zuid-Afrika recent gedegradeerd in zijn status van het IMF, vanwege de toename van de corruptie en de schandalen die ook frequent in de media belanden. Dit vooral te wijten aan het feit dat er niet te weinig geld is, maar dat het geld teveel beland in de zakken van de regering. Ook is de onrust groot onder de bevolking en neemt de agressie in het land toe. De veiligheid van blanke boeren in het bijzonder is verslechterd door de toename van het aantal 'plaasmoorden'. Zo haalde enkele maanden geleden de Nederlandse boer de pers die daar het leven gelaten heeft op vrij brute wijze. Blanken worden nog steeds gezien als de bron van veel kwaad door een groot deel van de bevolking, waarbij dan onvermeld blijft dat de laatste blanke regering inmiddels ruimt 20 jaar geleden afgetreden is. Er is onvrede over de ongelijkheid in het land. Blanke boeren die hun leven geïnvesteerd hebben in het opbouwen van goed lopende bedrijven, evenals voor veel werkgelegenheid gezorgd hebben, bieden massaal hun bedrijven te koop aan. Dit uit angst voor land-onteigening of erger. Op het moment dat iemand van de donkere bevolking namelijk claimt dat zijn overgrootvader elders gewerkt heeft, dan leidt dat vaak tot land-onteigening en helaas ook gevolgd door teloorgang van deze bedrijven. De koers van de Zuid-Afrikaanse Rand staat slechter dan ooit tevoren. Een ander teken dat er dingen mis zitten in het land. Het is maar een opsomming van een aantal zaken die zonder twijfel buiten onze sfeer van invloed liggen goed mis zitten en Zuid-Afrika op dit moment zeker niet in een stijgende lijn zit.

Meso-twijfels

Ook meer in de buurt van onze eigen projecten en contacten werden deze twijfels versterkt. Contactpersonen met wie we de afgelopen jaren relaties opgebouwd hebben, kwamen we opeens niet meer mee in contact vanuit Nederland. Beide circuitmanagers wie voor onze activiteiten cruciaal zijn, leken van de aardbodem verdwenen. Uiteindelijk kwamen we er via-via achter dat onze circuitmanager zijn huidige functie niet meer bekleed en er iemand anders is gekomen. En die kregen we vervolgens niet vanuit Nederland te pakken. En de andere is met pensioen gegaan zonder goede overdracht. Het lijken vanzelfsprekendheden om een overdracht te regelen bij een vertrek, maar dat zijn het niet. Ook de aannemer leek opeens van de aardbodem verdwenen. En andere contacten en relaties waar we wel het contact goed mee konden onderhouden, spreken naar ons allemaal op hun eigen manier hun twijfels en zorgen uit. Enerzijds over de houdbaarheid van de Boithuto-school, wat nog steeds ons hoofdproject is. Anderzijds over de situatie veel breder in Zuid-Afrika. Ook signalen vanuit de school zijn niet goed. Zo wordt het salaris van de administratieve kracht sinds mei niet langer betaald door de regering. Waarom niet? We weten het niet van een afstandje? Het telefoonnummer van de hoofddocent werkt niet meer. Waarom niet? Geen idee. Er zijn nieuwe problemen met de schoolbus en de overheid heeft nog niet de schoolfees betaald voor 2016. Deze bedragen 34 euro per kind per jaar, dus erg laag, maar voor Boithuto een enorm bedrag dat ze echt niet kunnen missen.

Op meso-niveau horen we ook opnieuw horror-verhalen van andere kleinschalige stichtingen die uiteindelijk zich terug getrokken hebben, vaak na jarenlange inzet. Omdat ze bedreigd werden, opgelicht werden of andere omstandigheden maakten dat het niet mogelijk was om af te maken, waaraan begonnen was. Zo is een van de stichtingen aangesloten bij Gemert-een-bron-voor-Anderen, na tien jaar, enigszins gedesillusioneerd gestopt. Wij sluiten ons niet graag aan bij deze horror-verhalen. Niemand natuurlijk! Tegelijkertijd zijn we realistisch genoeg om te weten dat wij niet de wereld kunnen veranderen en dat het soms ook simpelweg buiten je sfeer van invloed ligt, waarbij stoppen soms de meest wijze beslissing kan zijn.

Micro-twijfels

Na de vorige trip voelden we ons zo dankbaar voor het werk wat we mochten doen, en ons thuishoren in het land, dat we serieus plannen hebben gemaakt om als gezin een significant deel van het jaar in Afrika door te brengen. Ieder met zijn eigen motieven en drijfveren, maar aangezien ik Jordie deze brieven schrijf, zal ik het bij mezelf houden. Simpel gezegd verdien ik in Nederland mijn geld met het verbeteren van organisaties. Dat doen we met mijn bedrijf op allerlei manieren, maar over het algemeen geldt dat als je met 80% energie, 20% resultaat haalt, je excelleert in je vak. In Afrika werkt die wetmatigheid andersom. Met 20% energie haal je 80% resultaat. En dat resultaat is dan niet een procesverbetering of organisatieverandering, maar echt basale zaken zoals een kind een jaar extra onderwijs geven of een kind zijn zicht terug geven en daarmee weghouden van een leven als bedelaar. Dat is een nobel streven, maar wel iets wat heel goed voelt en veel energie geeft. Daar bovenop komt de waarneming hoe weinig goede doelen, beschikken over mensen met enige mate van bedrijfskundig inzicht, het vermogen en de energie om te organiseren en communiceren. En dat zijn uitgerekend de vaardigheden die heel hard nodig zijn om iets te bereiken.

Dus zo ontstond de droom en eigenlijk ook het plan dat anders aan te gaan pakken. En van daaruit ontstond ook de opzet voor onze reis dit jaar. Niet langer als toerist naar Afrika, geen combinatie met een exotische reis, maar vier weken besteden om te checken hoe het voelt om hier te zijn. Te zijn als inwoner, zelf je boodschappen te doen en deels ook werk te verrichten op afstand voor mijn eigen bedrijf en dat te combineren met ontwikkelingswerk. Deze ontwikkeling liep parallel met een aantal ontwikkelingen op Zazoe, wat in ieder geval betekent dat Natasja dit jaar grotendeels in Nederland verblijft en Rex in de periode dat wij gepland hebben te komen voor het grootste deel van de tijd een 4x4 rondreis door Botswana en Zimbabwe aan het maken is met toeristen. Vanuit dialoog boden Rex en Natasja ons aan om vier weken in hun huis, inclusief game farm van 1.000 ha en lodge, te verblijven en wij nemen dat aanbod met twee handen aan. En zo zit ik hier dan vandaag deze brief te tikken vanuit het kantoor van Rex en Natasja!

Los van bovenstaande ontwikkelingen op macro- en meso niveau in Zuid-Afrika, zijn er ook een aantal ontwikkelingen in ons eigen persoonlijke leven. We hebben afscheid genomen van drie lieve gezinnen die voor minimaal drie jaar naar Amerika verhuisd zijn, allen voor werk. Gezinnen met wie we graag contact onderhouden, wat niet erg eenvoudig zal zijn vanuit Afrika. We hebben ons eigen huis na een lange verkoopperiode verkocht en gaan weer een bouw starten. En Britt is gaan studeren, waarbij ze ook een forse tijd in het buitenland zal verblijven. Grote ontwikkelingen in ons persoonlijke leven.

Dus ja, hoe onze plannen zich ontwikkelen? Wie zal het zeggen? We gaan eerst maar eens een mooie vier weken ervaren vanuit deze nieuwe set-up. Onze ambities en drijfveren zijn onveranderd. Maar alle ontwikkelingen op macro-, meso- en micro niveau vragen wel om dialoog en reflectie. Het zegt ook alles over hoe ingewikkeld en veeleisend het is om op een verantwoorde manier ontwikkelingswerk te doen. En liefst ook nog zo, dat de afhankelijkheid van ons als stichting afneemt. Kunnen we dit en moeten we dit willen? Waar ligt de grens tussen droom en realisme? En waar ligt de grens tussen de offers die je wilt brengen als gezin en realiteit?

De combinatie van dit alles maakt dat we een paar indringende gesprekken gehad hebben met ons bestuur in de voorbereidingen voor de nieuwe trip ter plekke. Een fantastisch bestuur trouwens, wat onze Stichting een veel steviger en completer fundament geeft dan alleen de inspanningen van mijzelf en Britt. Als bestuur houden we er serieus rekening mee dat we wellicht de conclusie moeten trekken dat het niet houdbaar is hier in Limpopo. Dat er teveel omstandigheden zijn om Boithuto heen, waar we onvoldoende invloed op hebben. Dat we moeten spreken over verdere risico-spreiding, wellicht zelfs over de landsgrenzen heen. We zitten in het gebied tegen de grens van Botswana. Botswana is ook erg arm en dunbevolkt, maar kent wel een veel stabielere politieke situatie. Dat we in het ergste geval Boithuto los moeten gaan laten, omdat de overheidssteun volledig weg dreigt te vallen. Of we de afsplitsing van de grond niet tijdig voor elkaar krijgen, voordat er een nieuwe land-eigenaar is met hele andere plannen met de grond en gebouwen van Boithuto.

We zijn geen doemdenkers, integendeel, dan waren we nooit gekomen waar we zijn gekomen. Maar we zijn wel realistisch. En dat is precies de reden dat we dit jaar vol twijfel het vliegtuig ingestapt zijn, maar wel met een open mind.

Wie we zijn en wat we doen

Voor onze nieuwe lezers zullen wij onszelf in een notendop voorstellen. Stichting Britt Helpt vindt dat ieder kind in de wereld recht heeft op onderwijs. Ook als je ouders arm zijn of de school ver weg is.

Dit betekent dat wij ons inspannen voor drie zaken:

1. We verbeteren de toegang tot onderwijs: we zorgen dat kinderen kunnen starten en blijven op een school
2. We verbeteren de kwaliteit van het onderwijs zelf
3. We verbeteren de omstandigheden waarin kinderen onderwijs genieten

Soms raken we licht-medische zaken, die rechtstreeks te maken hebben met bovenstaande drie punten. Zo hebben we vorig jaar een oogprobleem opgelost, zodat een kind in ieder geval weer kon lezen en daardoor iets kon begrijpen van het onderwijs. Dat is een ruime uitleg van toegang. Ook helpen we een groep wezen en andere echt achtergestelde leerlingen net een beetje meer dan andere kinderen, bijvoorbeeld door een extra uniform of paar schoenen.

Wij spannen ons in om te voorkomen dat scholen afhankelijk worden van onze steun en proberen zoveel mogelijk lokale relaties te leggen, stimuleren en onderhouden. Zowel vanuit de overheid als vanuit omliggende organisaties. Omdat juist lokaal de beste mogelijkheden geboden kunnen worden op een duurzaam perspectief. Eenmalige investeringen nemen we voor onze rekening als daar geen lokale mogelijkheden voor zijn, maar we zijn terughoudend met periodiek terugkerende hulp. Dit uitgangspunt is een nobele, maar gigantische uitdaging in de praktijk.

Stichting Britt Helpt is begonnen vanuit Britt van Berkel, die op 12-jarige leeftijd, vastberaden de kinderen in Afrika wilden helpen. Vanuit het besef dat niet iedereen het zo goed heeft, als zij. Inmiddels is Britt bijna 19. Ze is de ambassadeur en woordvoerder van de Stichting. Ze is in 2015 uitgeroepen tot de landelijke titel Wereldverbeteraar van het Jaar (vanuit de VNG), heeft gesproken op Ted-X Youth en is genomineerd tot Brabander van het Jaar. De Stichting heeft een professioneel bestuur bestaande uit vier leden. Jordie van Berkel als voorzitter, actief in haar normale leven als ondernemer en tevens schrijver van deze nieuwsbrieven. Toine van Ooijen als secretaris, beroepsmilitair. Peter Kivits als penningmeester, consultant bij Gartner. En tenslotte Maud Kivits-van Bree als lid onderwijs, werkzaam als docent en decaan op een havo/vwo scholengemeenschap.

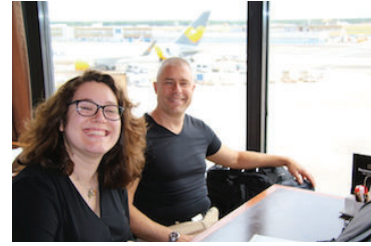
Wij focussen ons op Limpopo-Zuid-Afrika en om nog preciezer te zijn op het Waterberg district, de twee circuits Pallale-North en Pallale-South. In dit gebied staan 64 lagere en middelbare scholen. De reden voor deze locatie-keuze is dat Zuid-Afrika weliswaar formeel een tweede wereld land is (en geen derde wereld land), maar dat de overheidsmiddelen simpelweg dit afgelegen gebied niet bereiken. Er is sprake van armoede, soms diepe armoede en erg-erg weinig hulpverlening. Ook zijn er nauwelijks andere hulpverleningsorganisaties actief.

Onze hulpverlening is kleinschalig en concreet. We geven nooit zomaar geld. We zorgen dat minimaal eens per jaar iemand van het bestuur ter plekke is. We vragen naar wat ze nodig hebben, luisteren en denken met ze mee, waarbij we onze eigen westerse denkwijze zoveel mogelijk laten varen. We proberen te doen wat echt nodig is en tot nu toe slagen we daar best goed in.

Onze middelen die dit alles mogelijk maken, trekken we op verschillende manieren aan. Onze hoofd-inkomsten ontvangen we via fondsenwerving. Daarnaast hebben we een groeiend aantal zakelijke relaties dat ons periodiek ondersteund vanuit motieven op gebied van Maatschappelijk Verantwoord Ondernemen. En tenslotte ontvangen we nog steeds inkomsten uit kleinschalige acties in en rond Gemert en vanuit de privé-netwerken van het bestuur.

30 juli – 02 augustus: Een soepele start

De reis naar Swartwater is lang, maar verliep voorspoedig. Om 10 uur op zondagochtend stapten we in onze auto voor een rit van Beek en Donk naar Frankfurt. Daar ging het inchecken bijzonder voortvarend, zodat we op ons gemakje nog wat konden eten en drinken voor vertrek. Daarna een vlucht met Qatar naar Doha. Een overstap middenin de nacht en vervolgens de vlucht van Doha naar Johannesburg, waar we exact 10 uur de volgende ochtend geland zijn. Voor we van de luchthaven af waren, was het 12:30 en toen koersten we noordwaarts richting het ons vertrouwde niemandsland. Uiteindelijk toch in diep donker aangekomen, stuiterend over de laatste potholes en we arriveerden moe maar voldaan om 18:30 bij Rex en Natasja, waar Rex aanwezig is samen met de 4x4 groep. Met de boodschappen voor een week al achterin de auto.

Het eerste wat ons opviel bij landing was dit:

Niets bijzonders zou je zeggen. Daar hing een bordje en ze hebben de muur niet opnieuw geschilderd. Het toeval wilde dat ik vorig jaar een foto gemaakt heb van dat bordje en dat was deze:

Onze twijfels krijgen onmiddellijk zijn bevestiging: blijkbaar is het een bewuste actie geweest dit bordje dat corruptie bestrijd, actief te verwijderen.

De weg naar Swartwater verliep ook voorspoedig. Zoals altijd spot je het eerste Afrikaanse wild langs de weg: wrattenzwijnen, sabels, impala's, bavianen. Het geeft je onmiddellijk het gevoel terug te zijn. Op de grote leegte waren we dit keer goed voorbereid en overviel ons minder dan eerdere jaren. Aanvankelijk een snelweg, dan een heel eind provinciaal en het laatste stukje hobbelen met erg weinig huizen langs de route. De bermen leken beter bijgehouden, minder afval en we misten ook de ezels en koeien die daar vaak stonden. Het laatste gedeelte van de weg waar normaal de potholes beginnen (mooi woord voor gaten in de weg), was echt goed gerepareerd. Helaas bleef het geen feest en stopte dat net voor Swartwater en is het wegdek op ons dagelijkse ritje van Zazoe naar de school (14 kilometer enkel) er erger aan toe dan ooit tevoren. Het zij zo. Rex ontvangt ons hartelijk en wij settelen ons in het huis van Rex en Natasja. Daarna strijken we neer bij de vuurplaats, genieten van braaibroodjes en een glas pinotage (oke

meer dan 1) en vallen niet veel later in een diepe slaap met de twee grote Deense doggen bij ons op de slaapkamers, evenals het goede trouwe Afrikaanse hondje van Rex en Natasja. De apen die 's nachts de bomen naast onze slaapkamer bezoeken, gaan compleet aan onze aandacht voorbij en herkennen we alleen aan de poep die ze achtergelaten hebben.

De volgende ochtend willen we niets liever dan naar Boithuto en dat doen we dan ook na een ontbijtje. Daar zijn ze verrast door ons bezoek. Door de gebrekkige communicatie in de aanloop, hadden ze ons niet verwacht vandaag, maar dat was eigenlijk

een fantastische zet. We troffen de school aan, precies zoals hij is, en niet snel in een betere staat gebracht omdat ze wisten dat we

zouden arriveren. Peter kan zijn ogen niet geloven dat we er echt weer zijn en ook alle andere mensen en kinderen zijn blij ons te zien. Het is vertrouwd, twee kanten op. Peter dacht dat we na het voorvalletje met de diefstal vorig jaar (gemist? Lees nieuwsbrief 3 2016, te vinden op onze website), nooit meer terug wilden komen, maar niets is minder

waar.

Na een paar uur zijn we blij verrast met wat we aangetroffen hebben. De school ligt er beter bij dan ooit tevoren! We zien echt dat onze inspanningen van afgelopen jaren hun vruchten afgeworpen hebben. Het is opgeruimd en netjes en er zijn veel dingen opgepakt. Ook hun mindset is zoveel sterker dan een paar jaar geleden. De speeltuin wordt super intensief gebruikt en het sanitair en het hostel liggen er ook goed bij. De wasmachine werkt, evenals de printer. Dit alles neemt niet weg dat er nog steeds veel zorgen en aandachtspunten zijn en dat het een school is en blijft die het bijzonder moeilijk heeft. Ik schrijf me rot in mijn boekje die eerste paar uur om alles te inventariseren wat er zou moeten en kunnen gebeuren.

Het allerslechtste nieuws is dat er twee leraren vertrokken zijn (van de zes), evenals de admin clerk. We hebben onze vingers er nog niet helemaal achter of dit het wegvallen is van overheidssteun, of een keuze van de leraren zelf. De admin clerk valt met zekerheid onder het eerste, een kwalijke zaak, want de school kan echt niet zonder administratieve ondersteuning en afwezigheid daarvan betekent een nog zwaardere druk op wat de leraren zelf moeten doen naast lesgeven. Of de leraren vertrokken zijn voor een betere baan, dat is ons nog niet helemaal duidelijk. Daar krijgen we de vingers nog wel achter.

We beslissen ter plekke om meer aandacht te geven aan de wensen van de leraren zelf. Afgelopen jaren hebben we zoveel mogelijk gefocust op de kinderen, maar als leraren niet op deze afgelegen school willen werken, dan is er in de kortste keren ook geen school meer. De staffroom die al sinds 2014 op de wensenlijst staat, gaan we dit jaar

realiseren. Dat hadden we ook al in de planning opgenomen overigens en werd nu wederom als allereerste wens benoemd. Ook besluiten we ter plekke om een extra docentenslaapkamer te maken. Zij vragen hierom en zeggen dat dat echt nodig is, om een goede leraar aan te trekken. Alle leraren van de school wonen op honderden kilometers afstand en zien door de weeks hun eigen gezinnen niet, om les te kunnen geven. Het is meer een roeping dan wat anders. En dan moeten ze tot op heden een aftands kamertje delen met een andere leraar. Dat is niet best. We gaan in overweging nemen toch een deel van de salarissen over te nemen, nog even los van de arbeidsjuridische constructie waarin we dat dan moeten gieten. Eigenlijk willen we dat niet als stichting, want daarmee vergroten we afhankelijkheid. Het lerarentekort is in ieder geval een belangrijk onderwerp van gesprek met de nieuwe circuitmanager en als het nodig is ook de districtsmanager. We zullen allereerst hun gaan aanspreken op hun verantwoordelijkheid en kijken waar we komen. Voor de beeldvorming: een fulltime maandsalaris voor de admin clerk ligt op een kleine 300 euro. Een opgeleide leraar begint met een kleine 700 euro, een ervaren leraar kost 1.000 euro en een hoofdleraar op zo'n 1.200 euro voor een school van de omvang van Boithuto.

Fantastisch nieuws is dat er een vrijwilliger is aangetrokken die het administratieve werk voorlopig overgenomen heeft. Zij zit echter ernstig om geld verlegen en hoopt dat dit een betaalde baan wordt. Ze bidt iedere dag om God dat hij ziet hoe hard ze werkt. Het is een moeder van een van de kinderen die ver weg woont en zij slaapt in een hoekje van een ander gebouw, met geen enkele privacy en sanitair, op een slecht bed en ook nog onbetaald. We beslissen een afscheidingsmuur neer te zetten (dat kon in het bestaande gebouw) en een toilet aan te leggen.

Daarnaast vult de verlanglijst zich met een lange lijst aan zaken, veel bekende, ook een aantal nieuwe. De schoolbus is zoals altijd een probleem, er zijn reparaties die opgepakt moeten worden, maar waar geen middelen voor zijn, de vraag om internet voor de leraren is groter dan ooit te voren en ook om IT-ondersteuning zoals een servicebeurt voor de printer (die draait ook alweer probleemloos sinds 2014), verzoeken op gebied van meubilair, lesmaterialen en nog veel meer. Jullie zien ze de komende weken stuk voor stuk wel voorbij komen.

Ander geweldig nieuws is dat er uit twee verschillende extra hoeken steun is aangetrokken. Allereerst vanuit de militaire basis die op enkele honderden meters afstand ligt en waar permanent 160 militairen gestationeerd zijn in het kader van grensbewaking. Zij hebben community projects en hebben al veel opgepakt. Zijn geïnspireerd geraakt door alles wat er al gebeurd is en willen hun steentje bijdragen.

Zo is onze droom vanaf het eerste jaar nu toch in gang gezet met de start van de aanleg van een moestuin. Ook zij komen echter materialen te kort, om het af te maken. Zij hebben al een paar keer gelapt vanuit hun eigen zak, maar ergens stopt dat ook, begrijpelijk genoeg. Op de eerste dag heb ik al een afspraak met de vrouwelijke kapitein (dat scheidt een band!)

die verantwoordelijk is voor de basis en we maken de deal dat zij de handen leveren en wij de materialen. Zij is dolgelukkig. Wij gaan zorgen voor het afmaken van de moestuin en zij pakken het repareren van een aantal hekken op en hebben een elektricien die ook dingen kan repareren. Deze middag hebben we doorgebracht met het inzaaien van groenten zoals uien, kool, pompoen en wortel en het leren aan de leerlingen hoe dit werkt. Als het een beetje meezit, zien we de eerste planten verschijnen binnen nu en een week.

Anderzijds horen we dat er een NGO is geweest die zich puur focust op verbeteren van watervoorzieningen en mogelijk een waterput gaan doneren. Die staat ook op onze verlanglijst en draagt evengoed bij aan het steeds verder onafhankelijk worden van de school. Evenzo vermindert het de dreiging als het land waar de school op staat een andere eigenaar krijgt. Een waterput is een forse investering en hij is er nog niet,

maar de plannen zijn er wel. We juichen dit toe, vooral omdat dit steun is die uit de directe regio komt.

Eveneens hebben we op de eerste dag een afspraak met Joseph, onze vertrouwde aannemer. Joseph leek van de aardbodem verdwenen te zijn, maar hij verschijnt toch weer. Het is niet eenvoudig een betrouwbare en goede aannemer te vinden hier. Met Joseph lopen we de projectenlijst door en hij brengt dezelfde dag een offerte uit. Rex had ons al gewaarschuwd dat hij steeds duurder wordt, evenals dat materialen duurder worden. Dat blijkt ook, maar tegelijkertijd zit het wel nog in het redelijke. En alternatieven zijn evenmin voorhanden. We spreken hem erop aan, confronteren hem met de prijzen van eerdere jaren en maken vervolgens de best mogelijke deal.

We hebben er een goed gevoel bij en enkele uren later starten de werkzaamheden al en vullen de geluiden van het ons vertrouwde gebik en gebeitel in de harde steenachtige grond de omgeving.

In de middag van de tweede dag hangen Britt en ik een paar uur op het school terrein rond. Enerzijds voor de moestuin aanplant, maar anderzijds om weer even vertrouwd te raken met elkaar. Dat duurt niet lang. Kleintjes kruipen op schoot en willen knuffels. De grote meiden doen een poging mijn haren Afrikaans in te vlechten, maar met dat zachte haar van mij mislukt dat hopeloos. Ze vinden het prachtig trouwens, haha. De grote jongens spelen een serieus potje voetbal. En de kleintjes hangen in de speeltuin. Tevens is er een klas tekeningen aan het maken die we mee naar huis kunnen nemen. Het is heerlijk om hier gewoon even te zijn.

Daarmee kom ik aan het einde van deze eerste nieuwsbrief. Een lange tekst als start en ik moet overigens mijn eigen fotografie vaardigheden weer even opvrijzelen om al die donkere koppies in de felle zon weer goed op de foto te krijgen. Niet zo eenvoudig, maar dat komt goed.

Morgen, donderdag 3 augustus, vertrekken Britt en ik al om 06:15 naar het kinderdagverblijf in Motlopi, op circa 80 kilometer afstand, een kleine twee uur. Ook hier willen we een gebouw en sanitair realiseren. We hebben hiervoor een afspraak met een andere aannemer uit dat gebied die veelbelovend lijkt. We hebben vandaag al met hem gesproken, zijn prijs is goed en hij kan morgen al aan de slag. Het kinderdagverblijf is voor circa 20 kinderen, die nu alleen een golfplaten hutje hebben en geen sanitair. Door de aanwezigheid van een kinderdagverblijf, zorgen we dat niet de oudere broers en zusjes op de kleintjes hoeven te passen, maar dat ze in goede handen zijn, terwijl de oudere broers en zussen gewoon naar school kunnen.

En overmorgen brengen we een bezoek aan Mosima Primary School. Vorig jaar hebben we met dat schoolhoofd contact gehad en hij heeft toen samen met de toenmalige circuitmanager een verzoek ingediend voor een hostel voor 200 kinderen. Zij beschikken over fantastische accommodatie voor klaslokalen (nog gebouwd onder de blanke regering), maar stoeien met te lage leerlingen aantallen en hebben geen hostel faciliteiten. Na vertrek van de circuitmanager heeft dat schoolhoofd zelf met ons contact opgenomen en wij gaan een kijkje ter plekke nemen om te beslissen of en hoe we hen gaan helpen.

Een lang verslag voor de eerste keer en nog verstokt van internetverbinding.

Samenvattend is het fantastisch dat we terug zijn hier en zinvolle dingen kunnen doen voor mensen die het echt heel veel minder goed hebben, dan de allerarmste mensen in Nederland.

Heel hartelijke groet namens ons allemaal uit Swartwater,
Jordie

p.s. Ons rekeningnummer is NL30RAB00302654259 op naam van Stichting Britt Helpt. Wij zijn blij met iedere donatie, hoe groot of klein ook, eenmalig of structureel. Wij zijn het best bereikbaar via sms op +31619923285.

